

„Aki hozzám jön, nem éhezik többé...” (35. vers) A szívünkben, lelkünkben mi is éhesek és szomjasak vagyunk. Vágyakozunk a lelki életre. Éhesek és szomjasak vagyunk a maradandó, az örök értékekre. A kérdés csak az, hogy mivel akarjuk vagy tudjuk csillapítani legmélyebb vágyainkat? Hol keressük, hol találjuk a forrásokat, a hiteles, a valódi lelki forrásokat?

Evilági vágyainkat; éhségünket, szomjúságunkat tudjuk csillapítani anyagi, testi étellel-itallal. Ahhoz, hogy felszínesen megelégedett legyünk és jóllakjunk, elég az evilági forrás, a fogyasztás. Természetesen ezek között is van és lehet sok jó, tiszta, szép öröm és érték, amit egyáltalán nem kell szégyellnünk. Egyetlen gond és baj van velük, hogy mindez törékeny és mulandó. Az evilági ételért-italért (táplálék) is keményen meg kell dolgoznunk. Sokat kell érte fáradoznunk, izzadnunk. Sokszor milyen nagy erőfeszítéssel, elánnal dolgozunk érte. Néha még bele is betegszünk a sok munkába. Túlhajszoljuk magunkat. Gondoljunk bele, ha ilyen nagy erőbedobás kell ahhoz, hogy evilági értékeket meg tudjunk venni és szerezni, akkor miért gondoljuk azt, hogy a lelki értékekért nem kell erőfeszítéseket tenni, hogy az magától az ölünkbe hull? Miért akarjuk elkerülni és megspórolni a lelki küzdelmeket? Beszédében Jézus az ő személyére irányítja a figyelmünket.

Ma Jézus Krisztus azt kéri tőlünk, hogy figyeljünk ōreá. Kapcsolódjunk ōhoz és kapcsolódjunk a Mennyei Atyához. Az elején kerestük az életforrást. Jézus önmagát ajánlja életforrásnak. Merjük befogadni azt az „életet”, amelyet nekünk hozott. Belőle merítsünk lelki erőt, hogy akarata szerint éljünk, és tettekre váltsuk tanítását.

Tóth Miklós plébános, Rábatamás